

Metsora 3. Moos.12:1-15:33

Hepreankielinen sana metsora tarkoittaa ihmistä, joka on hyvin sairas. Heprean kielellä sen sairauden nimi on tsarat. Yleensä tämä sana käännetään lepraksi. Mutta todellisuudessa se on väärä käänös. Sillä lääketiede ei tunne sellaista sairautta, jota voisi määritellä Toorassa kuvatuilla yleispiirteillä: jos iho menee valkoiseksi, sitä sanotaan tsarat-sairaudeksi, ja sairaudenkuvaan liittyy myös hiustenlähtöä ja silmien valkenemistä; ja tämä tsarat-sairaus voi olla myös sekä talon että vaatteiden päällä. Sen takia meillä on otettu käyttöön yleiskäsitys siitä, että tsarat on sellainen sairaus, jota ei tällä hetkellä tunneta.

Toorassa on kirjoitettu ohjeet: Jos ihminen sairastuu tähän sairauteen, hän joutuu pakenemaan yhteisön ulkopuolelle. Tooran kommentoijat selittävät sen niin, että tämä tsarat-sairaus on hyvin tarttuvaa. Mutta tälle asialle me emme löydä vahvistusta Jumalan Sanasta. Emmekä me saa Toorasta vahvistusta sille, että tämä sairaus johtaisi kuolemaan.

2. Kuningasten kirjassa on kertomus henkilöstä nimeltään Naeman, luvussa 5. Yleensä tämä teksti luetaan tämän viikon luvun kanssa synagogassa. Naeman oli sotapäällikkö, joka johti sotaa. Vaikka hän oli johtavassa asemassa, hänellä oli tämä sairaus. 5. luvussa jakeessa 18 me näemme, että hän osallistui palvelustehtävään, jossa kuningas ojensi käsiään hänen päälleen. Eli itse kuningas ei välttänyt kosketusta ihmiseen, jolla oli tämä sairaus. Tämän Tooran tekstin perusteella voimme sanoa, että tämä sairaus ei ole tarttuvaa. Mutta sairaus aiheutti Naemanille vaikeuksia, varsinkin koska se oli esteettisesti epämiellyttävää ja näkyi ulospäin. Kuitenkaan sairaus ei vaikuttanut hänen korkeisiin tehtäviinsä eikä elämäänsä.

2. Kuningasten kirjassa luvussa 7 kerrotaan neljästä ihmisestä, jotka istuivat kaupungissa. He keskustelivat keskenään puhuen, että he pelkäsivät kuolemaa. He pelkäsivät kuolla nälkään ja pelkäsivät aramilaisten vihollisten tappavan heidät. Mutta eivät he pelänneet tsarat-sairauden aiheuttamaa kuolemaa. He keräsivät rahaa tulevaisuutta varten, eikä heillä ollut yhtään pelkoa, että tämä sairaus aiheuttaisi kuoleman. Tästä me voimme tehdä johtopäätöksiä, että Toora velvoittaa tätä sairautta sairastavat ihmiset pakenemaan ulos yhteiskunnasta, mutta ei sen takia, että sairaus olisi tarttuvaa.

Juutalaiset viisaat opettavat niin, että tämän tsarat-sairauden juuret ovat synnissä. He määrittelevät seitsemän synnintekoa, jotka voivat aiheuttaa tämän sairauden. Ensimmäinen on pahanpuhuminen toisesta ihmisestä. Toinen on verenvuodatus. Kolmas on turha vannominen. Neljäs on huorinteko. Viides on törkeä käytös. Kuudes on varastaminen. Seitsemäs on kateellisuus. Nämä eivät ole mitään

juutalaisten viisaitten omia keksintöjä, vaan he ovat määritelleet nämä seitsemän syntiä sen perusteella, että ovat nähneet tsarat-sairauden vaivaamia ihmisiä, ja ovat Tooran perusteella tutkineet näiden ihmisten tekemiä syntejä.

Juutalaiset viisaat näkevät, että tsarat ei ole ainoastaan joku sairaus. Eikä se ole edes synnin hedelmää. Vaan tämä sairaus antaa ymmärtää sen, että ihminen elää synneissä. Jos ihmisellä oli tämä tsarat-sairaus, hänestä sanottiin, että hän on epäpuhdas, saastainen. Epäpuhtaus syntyy synnin johdosta. Tutkimme nyt Tooraa ja katsomme, miten epäpuhtaus määritellään. Sanasta me näemme, että on olemassa kolme lajia epäpuhtautta. Ensimmäinen niistä on kosketus kuolleeseen. Siihen kuuluu kosketus kuolleisiin ihmisiin tai eläimiin, hiiriin ja rottiin. Toinen epäpuhtauden määritelmä koskee ihmisestä tulevaa vuotoa. Tähän kuuluu esimerkiksi naisten kuukautiset, miesten luonnollinen siemenvuoto, tai muu elimestä tuleva vuoto. Kolmas epäpuhtaus on joku ihon sairaus, ja tämä tsarat-sairaus kuuluu siihen.

Jos ihmisellä on joku näistä kolmesta epäpuhtaudesta, hänelle voi määrätä paikat, joihin hän ei saa mennä. Jos ihminen on koskenut kuolleeseen, hän ei saa astua pyhäkköön. Jos ihmisellä on vuoto, hän ei voi astua pyhäkköön eikä myöskään paikkaan, jossa leeviläiset palvelevat; näihin kahteen paikkaan hän ei saa mennä. Mitä tämä kolmiasteinen epäpuhtaus voi meille symboloida?

Juutalaiset viisaat tekevät Tooraa tutkimalla johtopäätöksen, että ensimmäinen epäpuhtaus, kosketus kuolleeseen, symboloi meille ihmisten ja Jumalan välistä suhdetta. Kun ihminen **ei niin kuin synny rukouksessa**, eli hänen rikkomuksensa koskee nimenomaan hänen ja Jumalan välistä suhdetta - se ei koske muita ihmisiä. Toinen epäpuhtaus, vuoto, koskee ainoastaan ihmistä; se on häntä itseään vastaan. Esimerkiksi, jos ihminen ottaa alkoholia ja juo itsensä humalaan, tai hän joutuu johonkin muuhun inhimilliseen kiusaukseen, vaikka hänet on kutsuttu pyhyteen, olemaan pyhä astia Jumalalle. Jos hän lankeaa syntiin, hänestä tulee epäpuhdas astia Jumalalle. Kolmas epäpuhtaus syntyy silloin, kun ihminen rikkoo Jumalan käskyn toista ihmistä vastaan. Tähän on kaikkein kovin rangaistus, jossa määrätään ihmistä lähtemään kokonaan juutalaisen yhteiskunnan ulkopuolelle. Jos hänellä on epäpuhtaus tästä synnistä, hänellä ei ole oikeutta elää Israelin kansan keskellä. Se synti, jonka hän tekee, aiheuttaa vaikeuksia koko yhteiskunnalle ja niille ihmisille, joiden keskellä hän asuu. Sen takia hänet määrätään lähtemään ulos yhteiskunnasta, kunnes hän tekee parannuksen ja puhdistautuu.

Suhtautuminen spitaalista kohtaan oli hyvin vakava. Talmudissa on kertomuksia, että jos rabbi näki spitaalisen, tämä voitiin kivittää. Näitä tapauksia oli jatkuvasti juutalaisten keskuudessa, ja sen takia spitaalisten oli hyvin vaikea elää. Eikä tähän sairauteen ollut mitään parannuskeinoja. Rabbinit eivät olleet missään

tekemisissä spitaalisten kanssa. Esimerkiksi on kertomuksia rabbista Ami, joka ei edes kävellyt kadulla, missä spitaalinen oli käynyt. Toinen rabbi Shimon ben Lahis opetti omia opetuslapsiaan, että jos he näkivät spitaalisen kadulla, he voivat kivittää häntä ja huutaa hänelle: Mene pois täältä! Talmudissa on määräyksiä, kuinka lähelle spitaalista ihmistä saa mennä. Jotkut sanovat, että ei saa olla kahta metriä lähempänä. Mutta Talmudissa on tehty lopullinen päätös etäisyydestä, joka on 50 metriä.

Midrash kertoo meille, että spitaalisella ihmisellä ei ole tulevaisuutta. Hänen pitää poistua ja mennä kadotukseen. Matteuksen evankeliumissa luvussa 8 me näemme, että Jeshua ei ainoastaan lähesty spitaalista miestä vaan myös parantaa hänet. Ja spitaalista voi parantua vain ihmeen kautta. Jeshua kosketti spitaalista, ja hän parantui. Tämä on todistus yliluonnollisesta voimasta. **Tämä meidän on ymmärrettävä tästä tilanteesta. Jeshua kielsi tätä miestä kertomasta, miten hän parantui, ja lähetti hänet rabiinien luokse. Tämä oli suuri todistus niille ihmisille, jotka näkivät sen Jeshuan teon, että kuolleista voi ylösnousta.**

Tänä päivänä meilläkin on mahdollisuus parantua kaikista **kuolleidenkin** sairauksista, kun me käännyimme Jeshuan puoleen. Juutalaisen tradition kautta me ymmärrämme, että kaikista vaikein ja vakavin synty on se, kun me rikomme lähimmäistä vastaan. Joskus me kuvittelemme, että jos me loukkaamme lähimmäistä, se ei ole niin vakavaa kuin jos me loukkaisimme Jumalaa. Mutta juutalainen traditio opettaa meille ihan toista. Ihmiselle, joka rikkoo lähimmäistä vastaan, ei ole paikkaa yhteiskunnassa.

Ja kun me tänä päivänä katsomme seurakunnan tilannetta, näemme ihmisten riitelevän keskenään ja rikkovan toisiaan vastaan, ja siitä huolimatta heille annetaan mahdollisuus osallistua ehtoolliseen. Toisaalta ihminen, joka polttaa tupakkaa, ei saa oikeutta osallistua ehtoolliseen. Näissä tilanteissa pitää oikeasti tarkkailla, ovatko arvot seurakunnassa oikealla pohjalla. Eikä ainoastaan tässä tapauksessa ja esimerkissä vaan yleisesti.